

Uit de pastorie – week 26

Een heftige zondag

Ook als gezin leefden we met verlangen toe naar de afgelopen zondag. Else zou nu eindelijk, na twee keer belijdeniscatechese te hebben moeten afbreken, belijdenis kunnen doen. De voorbereidingen waren klaar, de belijdenisplaten lagen klaar. Totdat we op donderdag eerst werden opgeschrikt door de uitslag van een scan, dat er toch weer een tumor was gevonden. Een behoorlijk grote al, op dezelfde plek waar eerder een tumor had gezeten. Zou dit nog te behandelen zijn? Het werd even helemaal zwart, van buiten en van binnen. Later die dag zeiden de artsen dat het een tumor was die bij de laatste operaties niet verwijderd was – behandeling zou nu tóch mogelijk kunnen zijn. Ondanks dit alles wilde Else toch belijdenis doen, al voelden we allemaal wel aan hoe geladen het zou zijn.

Totdat de zaterdagmorgen kwam. Else kwam met hevige pijn in Isala terecht, er was een inwendige bloeding geconstateerd rond de milt en de gevonden tumor. De situatie was ernstig. Met spoed werd ze overgebracht naar Groningen waar besloten werd dat Else zondagmorgen geopereerd zou worden. Zowel de milt als de tumor zouden verwijderd worden. We zijn met z'n allen in Groningen gebleven. Het was duidelijk dat ik de belijdenisdienst niet zou kunnen leiden als op hetzelfde moment zo'n spannende operatie gaande was. Br. Scherphof en de scriba namen de verantwoordelijkheid meteen en voortvarend over. Tijdens de operatie hebben we op onze hotelkamer de belijdenisdienst gevolgd. Zo onwerkelijk. Er ontbrak er eentje in het rijtje. En zelf kon ik onze nieuw lidmaten, na een fijn seizoen, niet zelf de handen opleggen en bevestigen. Wat me het meest trof, waren de psalmen. Ze waren door de groep zelf uitgekozen. Niet zonder reden, want er is in de groep heel wat lijden en verdriet gedeeld. Daarom psalm 66:4 en 116:1 bijvoorbeeld. En 68:10. Over beproeving en tegenslag, over lijden en dood – én over een God Die er dwars doorheen helpt. Wat kwamen die psalmen binnen, dieper dan ooit. Terwijl op datzelfde moment de operatie gaande was. De gebeden van de gemeente werden verhoord: de operatie slaagde. Op de gebeden van velen heeft de Heere haar door Zijn engelen gedragen en beveiligd. De uitslagen van pathologisch onderzoek en puncties moeten nog komen. En de toekomst: die blijft onzeker. We hebben ervaren dat we nog geen 5 minuten vooruit kunnen kijken, laat staan dat we 5 minuten vooruit kunnen plannen.

Nu, op dinsdagmorgen, beginnen we weer wat te 'landen'. Verdwaasd kijken we om ons heen, doodmoe van 3 hectische dagen in het ziekenhuis. We merken ook hoe diep het de gemeente raakt. Het persoonlijke en het ambtelijke spelen zo helemaal door elkaar heen, voor u en voor ons. Daardoor is het wel eens zoeken naar wat je wel en niet zegt, wel en niet doet – dat herkent u wellicht, omdat u met de dingen die u bezig houden mij niet altijd durft lastig vallen, 'want u hebt ook genoeg zorgen aan uw hoofd'. De beste oplossing is een open communicatie: als u me ergens voor belt, mailt of appt, kan ik aangeven of ik me zelf voor u kan inzetten of dat ik het bij iemand anders kan neerleggen. Uw wijkouderling kunt u natuurlijk altijd als eerste benaderen.

Het persoonlijke en het ambtelijke liggen ook erg door elkaar als het om de geestelijke beleving gaat. In de prediking merkt u dat misschien wel. Ik kan slechts verkondigen wat mij zelf éérs geraakt en getroost heeft. De preek van de belijdenisdienst schreef ik nadat we opgeschrikt waren door de berichten over een nieuwe tumor. In dat licht kwam Romeinen 8 nog anders binnen dan anders. Het was ook een preek tegen mijzelf. Eerlijk gezegd begrijpen wij de Heere niet. Er zijn zoveel vragen. En als je in zo'n achtbaan van gebeurtenissen terecht komt, staat je gevoel op 'pauze', je wordt geleefd, flarden van gebeden schieten omhoog. Op een bepaald moment ben je zo moe, dat je onder het bidden in slaap valt. En midden in de nacht wakker wordt en nog steeds aan het bidden bent... Nee,

doorgronden kunnen wij de Heere niet. Wat Romeinen 8 zegt over de zinloosheid waaraan de schepping onderworpen is, geldt ook hier: er is geen touw aan vast te knopen, geen patroon of bedoeling in te ontdekken. En toch: de Heere is ons een Toevlucht te allen tijde. Als we Hem en Zijn doorboorde handen niet zouden kennen, zouden we tegen de muren opvliegen van radeloosheid en boosheid. Maar Hij is nabij. 'Want beter dan dit tijdelijk leven is Uw goedertierenheid', zingt psalm 63. 'Hij is al mijn hoop en lust', klinken de woorden van psalm 33 de laatste week in me. Hoe langer hoe meer dringt het besef in ons door dat we het leven moeten zoeken en vinden in de Heere Jezus. Hij is het leven en Hij geeft het eeuwige leven. Wat richten we ons toch veel op het aardse, dat we het hier maar (lang en) goed hebben. Wat ontnemen we de Heere daarmee veel eer en onszelf veel troost. In wege als deze maakt de Heere ons los van aards geluk alsof dát het doel van ons leven zou zijn. Tegelijk vreet het lijden (zeker als het je kinderen zijn) diep in onze ziel en vindt er ook op dit punt een strijd tussen vlees en Geest plaats, in een soms bijna ondraaglijke spanning. Alleen de Heere Zelf kan ons door Woord en Geest in dit spanningsveld en strijdperk overeind houden. En dat doet Hij – in de belijdenisdienst klonk het in de eerste psalmen dat God mijn smekingen en klagen hoort, Zijn oor neigt, mij hulp schenkt, keer op keer. En dat laatste betekent: bij Hem is er geen maximum van bijvoorbeeld 3 of 5 keer. Maar keer op keer op keer op keer enzovoort. Omdat Hij zo eeuwig trouw en liefdevol is!

Daarom willen we u bedanken voor alle gebeden en meeleven, br. Scherphof en de kerkenraad bedanken voor het overnemen van werkzaamheden, en vooral de Heere danken voor Zijn sparende liefde en eeuwige genade. Mede namens mijn vrouw,
Uw A.J.M.